

Čista estetika ljubavi Maje Delak i Male Kline te vrhunska Kate Pendry

Tijekom sat i pol dugog monologa, koji Kate Pendry odjevena u seksi crnu haljinu i čizme počinje puštanjem vlastite krvi dok Jim Morrison pjeva »This is the end, my only friend the end...«, publika u gotovo posvećenoj atmosferi prati njenu priču koja osvjetljava tabu zapadnjačke erotičnosti u (po)ratnom turizmu

PULA -

Iskrenim oduševljenjem publike zaključen je četvrti, predzadnji dan, 11. PUF-a - Međunarodnog kazališnog festivala. Preksinoćni je festivalski program pola sata iza ponoći, u prepunom Kazalištu Dr. Inata, predstavom »Sex in the Warzone« zaključila Kate Pendry, britanska umjetnica koja trenutno živi u Oslu. Riječ je o predstavi koju je norveško Nacionalno udruženje za umjetnički performans nagradilo za najbolju scensku izvedbu. Tom je »zastrašujućem performansu« prethodila lijepa i umjetnički snažna plesna predstava »HI-RES« Maje Delak i Male Kline (Slovenija), za koju video »potpisuje« Puljanin Mauricio Ferlin.

Predstava iz produkcije ljubljanskog Zavoda En-Knap, uprizorena je na maloj sceni Istarskog narodnog kazališta Gradskog kazališta Pula. I naravno, gledalište je bilo puno, jer publika je stvarno onaj element koji PUF-u nikada ne nedostaje. Dvije plesačice i koreografkinje, Delak i Kline, posegnule su za osnovnom potrebom koja nas otvara prema ljubavi i promjeni. Njihov projekt »HI-RES« potaknula su pitanja poput: Možemo li se u svijetu tehnologije i visoke digitalne rezolucije povezati s bivstvom našeg unutarnjeg pogona? Ili se zapravo ti pogoni pri visokim rezolucijama ne mogu razaznati?

U tu osnovnu ideju visoko estetizirane predstave uklapa se nježan video Mauricia Ferilina. Riječ je o pravom remek-djelu: prizori plesačica u okružju ružičasto-crvenih balona, slutnja kamena i stijene, zmijolike ženske vlasi i lica uronjena u vodu... Snimci koji se paralelno projiciraju na dvije kvadratne plohe na zidu i ujednačen nježan, ali i silovit, ljudski, ali i animalni, pokret dviju vrsnih plesačica u narančasto-crvenim jednostavnim kostimima na bijeloj sceni utopljeni su u odličnu (ambijentalnu) glazbu koja seže sve do otkucaja srca. Glazbu »potpisuje« višestruko nagrađivana glazbena umjetnica Hanna Preuss, koja je između ostalog i dobitnica Zlatne Arene za glazbu. (De)konstrukcija djela, preciznije dekonstrukcija ljubavi u svoj njenoj punini, događa se u završnici. »HI-RES« je zapravo čista ljubav ili »Love song«.

Čista iskrenost u samoj je srži performansa »Sex in the Warzone« britanske umjetnice Kate Pendry, koji je nastao kao rezultat »utisaka nasilja koje je autorica iskusila nakon mjesec dana provedenih na Balkanu«. Jer, jedino je iskrenošću, koja ne isključuje ironijski odmak od zapadnjačkog pogleda na egzotiku Balkana, dapače, i kad je rat posrijedi, Pendry mogla osvojiti domaću publiku.

Tijekom sat i pol dugog monologa, koji umjetnica odjevena u seksi crnu haljinu i čizme počinje puštanjem vlastite krvi dok Jim Morrison pjeva »This is the end, my only friend the end...« publika u gotovo posvećenoj atmosferi prati njenu priču koja osvjetljava tabu zapadnjačke erotičnosti u (po)ratnom turizmu. Parafrazirajući stand-up comedy, umjetnica okrvavljenih ruku stojeći pred mikrofonom u lokvici svoje krvi, osvjetljena tek jednim bijelim svjetlom, na engleskom jeziku pripovijeda kako je oboružana vodičem Lonely Palmeta putovala od Sarajeva, preko Mostara, Dubrovnika, do Kosova.

Sve do povratka u Norvešku, preko Ljubljane i Trsta, i problema na granici zbog prazne čahure metka s Kosova - turističkog suvenira, koji je službenica norveške granične policije procijenila kao teroristički čin. Likovi koje Kate Pendry susreće na putovanju nevjerojatno su živi. Takvi su svi njeni taksisti, kao i sarajevski domaćini Mustafa i Latifa, kod kojih je u Sarajevu iznajmila sobu. Takvi su policajci i carinici koji ne mogu razumjeti kako netko tko nije iz Crvenog križa, UNHCR-a, UN-a, a nije ni novinar Reutersa, uopće želi ići na Kosovo.

Stvaran je i Hans koji se vraća iz Međugorja, ali i Kanađanin, nevjerojatno nalik Johnnyju Deppu, s kojim je putovala do Kosova i cijelo se vrijeme osjećala seksualna napetost u zraku. A seks u ratnoj zoni dogodio se baš s njim: u hotelu u Herceg Novom. On je bio brz i plakao je zbog fotografija prevrnutog tenka iz kojeg je virila kaciga s koje je još kapala krvi, a koje je snimio na Kosovu. Ona je osjećala sram i stid.

No, muškarcu s Kosova, kojeg je jednom kasnije u Norveškoj sreća u nekom baru, a želio joj je pokazati Kosovo iz svoga srca, umjesto onog iz turističkog vodiča, nikad nije dala svoj telefonski broj. Brojke, međutim, kao ni zvuci rata izvedeni odličnim glasovnim efektima, nisu izostale iz »umjetničke slike« balkanske poratne stvarnosti. Kao stalni lajtmotiv svoje iznimno sugestivne priče, britanska umjetnica svako malo spomene da je za pomoć obiteljima žrtava stradalih nakon napada na Svjetski trgovinski centar 11. rujna »izdvojeno ukupno 40 milijuna dolara - tri milijuna dolara po žrtvi«.

Ukratko: krvave ruke Kate Pendry više su od simbola jednog vremena i stava, a »Seks in the Warzone« vrhunska je predstava. Za kraj dodajmo još i da je cijeli preksinoćni program kasnio čak sat vremena »zbog tehničkih problema«. Sinoć, zadnjeg dana 11. PUF-a uz dodjelu festivalskih nagrada najavljene su predstave Narodnog pozorišta iz Tuzle i skupine Sol Pico iz Španjolske.